

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

VIII. évfolyam, 33. szám

2018. március 04.

Vélemény kontra vélemény

A Záhonyi Vasutas hasábjain többször olvashattak már a rossz munkahelyi légkörről, főnök-beosztott viszonyokról vagy különböző munkahelyi konfliktusokról. Ha visszagondolok, akkor ezen témákban nagyon sok pozitívumot nem igen írtunk eddig. Most azonban mégis akadt egy olyan példa, amit megoszthatunk Olvasóinkkal.

Térségünk egyik szolgálati helyén a munkavállalók nem mindennapi összetartásról, közvetlen vezetőjükkel szembeni lojalitásról mutattak nekünk példát. De ne szaladjunk ennyire előre, nézzük meg, hogy milyen események vezettek el idáig. Az általam megnevezni nem kívánt szolgálati hely sem mondható teljesen konfliktusmentesnek, mint általában máshol is, itt is vannak olyan körülmények, amelyek elégedetlenséghez vezetnek. De a közösségüket, a munkatársakat eddig is összetartónak ismertem, az elmúlt heti tettük pedig engem igazol.

Először csak suttogásokból, majd a sarus hírekből értesültek a kollégák, hogy közvetlen vezetőjüket le kívánják cserélni. Az érintett középvezető fülébe is eljutottak a hírek, aki vette a fáradságot és meghallgatást kért magától az igazgatótól, akinek elmondhatta saját álláspontját védelme érdekében. Vele együtt kollegái és jómagam is reménykedünk, hogy „kedvező elbírálásban” részesül majd, vagyis maradhat a helyén. A kollektíva azonban nem akarta a „véletlenülre” bízni a dolgot, ezért aláírást gyűjtöttek vezetőjük mellett, amit a szolgálati út betartásával a döntéshozó kezébe el is juttattak.

Most még nem tudjuk, hogy a középvezető megy vagy marad, de bizakodunk egy bölcs és pozitív döntésben. Talán számít több mint húsz ember véleménye, megítélése. Mindenesetre elgondolkodtató, hogy miért nem jó az a középvezető, akivel a beosztottak elégedettek. Persze, ha akarnak, bárki ellen lehet olyan hiányosságokat elővenni, amik alátámasztanak egy ilyen döntést. No, pláne, ha van a „zsebben” egy-két írásbeli figyelmeztetés is, ami alátámaszthatja a leváltást. Apropos írásbeli figyelmeztetés: nem győzöm hangsúlyozni, hogy azt sem kell mindig tudomásul venni, főleg ha jogtalan. Általában az írásbeli figyelmeztetést adó és kapó is legyint rá egyet, mondván, hogy úgyse számít. Hát, van, amikor igen, mert ha a munkáltató megítél egy munkavállalót, akkor előbb-utóbb azt a „nemszámítsemmit,” figyelmeztetést is felróják.

Függetlenül a „petíció” végeredményétől, leszögezhetjük, tisztelet a vezetőjük mellett kiállónak! Mert bármi lesz, senki nem vitathatja el, a csapat összefogott valakiért, a kollégák vállalták nevüket és véleményüket, példát mutatva a többieknek. Kíváncsian várjuk a vezető véleményét.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Hiba

Leginkább emberekre jellemző – kicsikre, nagyokra egyaránt – hogy hibát hibára halmoznak, és még hagyján, ha nem szándékolt a tévedés. Ha emberekre jellemző, akkor valószínűleg ránk, vasutasokra is igaz lehet mindez, hiszen csupán tovább képeztünk magunkat kissé. Szóval, lehet, hogy mégsem vagyunk tökéletesek, legfeljebb igyekszünk néha, illetve előfordul, hogy azt hisszük magunkról. És ha nagyon mellényúltunk, gyorsan körülnézünk abban a reményben, hogy nem sokan látták, hallották, netán olvasták tettünket.

A látás és hallás nem oly vészes, bármikor le lehet tagadni, el lehet ferdíteni – sokan élnek is ilyesmivel. De ha olvashatók is vagyunk, akkor bíz vége a jó hírünknek, imádkozhatunk, hogy megússzuk egy-két sörrel a vezeklést. Am előfordulhat, hogy a pálinkánk is kevésnek bizonyul, és feltétlen a fejünk kell valakinek. No, azért nem mindig ilyen véres a helyzet, de mindenképpen komoly, még akkor is, ha apróságokban tévedünk. Meg aztán kérdés, miért és kinek apróság, amit mi annak vélünk?

Előfordult, hogy letiltott az egyébként kedves hölgy tagtársunk magáról, mármint fényképileg. Azt történt, hogy számára előnytelen képet szerkesztettem be, és még igaza is volt. Ráadásul a pálinkámat szóba sem hozhattam, de végül megbékéltünk, én meg óvatosabb lettem. Aztán legalább kétszer történt az elmúlt majd nyolc év alatt, hogy tévesen írtam valakinek a nevét, volt, akit átkereszteltem, nemrég a családfáját írtam át egyik tagtársamnak. Máskor konkrét adatot kerekítettem önkényesen. Utóbbi nem volt nagy gond, senki nem rohant a cikk alapján ügyet intézni, de tény, a nevére mindenki érzékeny. Mert a nevünk az első, ami alapján megkülönböztetjük magunkat másoktól, a tetteinket, mulasztásainkat is, bár utóbbi esetben nem haragszunk az átkeresztelésért.

A másoktól való megkülönböztetés módja lehet még az is, mit tettünk, vagy mulasztottunk halandó emberként, vasutasként, tisztviselőként. Netán a sors, vagy a választók kegyéből magas polcra huppanva lettünk különbözőek, néha el is hisszük, hogy különbek. Olyankor magasabban hordjuk az orrunkat, és bizton tudjuk, hogy mi nem tévedhetünk. Szívünk joga a választás mindannyiunknak, hogy a garádicsokat helyükön kezeljük, vagy életünk lényegének tekintjük. És ha választottunk, ne szégyelljük a nyilvánosság előtt sem.

Mert a nyilvánosságnak ereje van, ami lehet jó is, meg rossz is. Ami biztos, sosem a nyilvánosság a bűnös, hanem az, aki titkolódik, netán fél tőle, ezért mismásol, sumákol, ferdít és terel. Mindaddig, amíg ezek a jelzők egy vezetőre, beosztottra, esetleg halandó emberre vonatkoznak, aki akaratán kívül tévedett, és rossz hírbe került, megbocsátható, mert jóvá tehető a „bűn”. Akár letagadható, elfelejthető, megbocsátható, nem rosszindulat vezérelte, különben is miért bántsuk, van elég baja nélkülünk is. De mi van akkor, ha a hibát a nyilvánosság képviselője vétette?

A nyilvánosság képviselője az, aki megpróbál a nyilvánosság kérdéseire választ találni a közéletben, esetleg kicsikarni innen-onnan. Magam is e téren botladozom jó évtizednyi ideje, több-kevesebb sikerrel – értem a felhördülést, inkább kevesebbel... És biztosan többet tévedtem, mint amire emlékszem, attól mindenképp többet, amire felhívtatok a figyelmemet. Mentségem természetesen nincs, nem is lehet, hiszen ha botorságot írok, azzal még akaratlanul is másokat csapok be.

Abban viszont senkinek nem lehet kétsége, minden tévedésemet nyilvánosan követtem el, gyakran még azokat is, melyeket nem írtam meg. Ha még meg is írtam, akkor az visszakereshető, nem tagadhatom le – soha nem is akartam! – mondhatni, a lelkemen szárad. Vigaszom talán annyi, hogy egyelőre meg tudnám számolni. De nem tudok számolni, esetleg olvasni valamelyest. Meg aztán még azt hinnétek, magasan hordom, pedig csak nagyra nőtt, azért olyan...milyen is? Ja, feltűnő.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselői Záhony

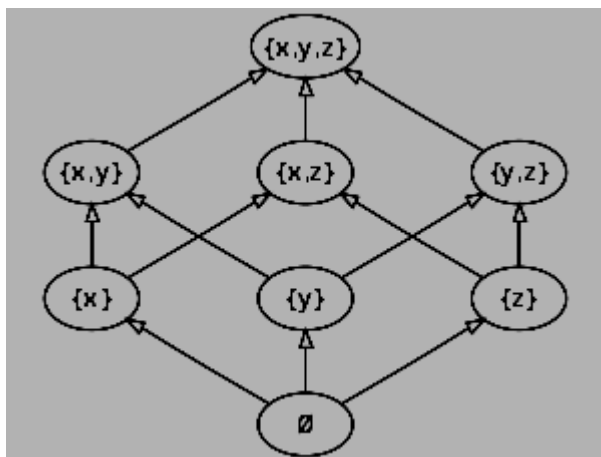
Háromoldalú megállapodás

Az elmúlt hét keddjén pontot tettünk a matekozás végére, amikor is aláírtuk a megállapodást az üzemi tanácsi és munkavédelmi képviselőválasztásokra. A Mozdonnyvezetők Szakszervezetét Gyüre Ferenc, a Vasúti Dolgozók Szabad Szakszervezetét Barna István és Olexa Imre, míg a Vasutasok Szakszervezetét Suszter Csabával képviseltük. A matekozást megelőzően az általános részokról igyekeztünk megállapodni.

A tervezet III. pontja értelmében a szakszervezetek vállalták volna, ha tagjaik független jelöltként indulnak a választásokon, kezdeményezik a tag kizárását a szervezetből. Ezzel mi (VSZ) nem értettünk egyet, így ez a pont úgy módosult, hogy ilyen eseteknél az érintett szakszervezet nyilvánosan elhatárolódik a jelölttől, amiről a tagjait írásban tájékoztatja.

A másik javaslatomat sajnos nem fogadták el, ami az volt, hogy „amennyiben a működő üzemi tanács, vagy munkavédelmi bizottság elnöke kiesik a testületből, az utódlás kérdését az adott testület határozhassa meg”. Mert ügye nem csak az arányokban állapodtunk meg, hanem abban is, hogy a megválasztott testület elnökét melyik szakszervezet adja. Persze általában ez az a szervezet, akinek több tagja van az adott testületben. A javaslatomat azzal indokoltam, hogy a már működő testület el tudja dönteni, hogy ki alkalmas az elnöki pozícióra, illetve az elnök esetleges távozásával megváltozhatnak a korábbi szakszervezeti arányok is. Nos, egyedül maradtunk ezzel a módosítással, de ez nem lehetett a megállapodás megkötését akadályozó tényező.

Ezt követően kezdődött a matekozás, ami nem volt egyszerű, hiszen tizenhárom szervezeti egység tekintetében kellett egyezsége jutni. Számoltunk, esetenként számháborúztunk, volt, hogy elhittük, volt, hogy vitattuk a számok mögötti tagság valóságát. Végül megállapodtunk, igaz csak tizenegy szervezeti egységnél, mivel Eperjeske és Záhony Forgalmi Csomópontoknál – az előzményeket figyelembe véve – nekem nem volt felhatalmazásom az alapszervezetektől. Ezen a többiek (már aki nem volt érintett) sajnálkoztak, persze azért, mert mégsem sikerült teljes körűen megállapodni.

Itt azért még nem zárult le az alkudozás, mert VSZ-en belül, a debreceni területtel is meg kellett egyezni, a VSZ-es jelöltek számát el kellett osztani. Ez természetesen nem ütközött nehézségbe, és végül azokat a számokat kaptuk meg, ami az előző választásokon megilletett bennünket.

Ha összegeznem kellene ezt a folyamatot, akkor azt mondanám, hogy hasznos volt és remélhetőleg eredményesen is szerepelnek majd a választásokon a közös jelöltjeink. Magam részéről sajnálom, hogy két helyen

nem jött létre egyezés, ami nemcsak rajtunk múlt. Mint ahogyan írtam, itt a választók kezében a döntés, hiszen a matek nem vezetett eredményre, számháború lett a vége. Sajnos téved, aki azt gondolja, hogy a leadott voksok majd igazolják a matekot. Az eredmények a megválasztottak ismertségét, szimpátiáját fogják tükrözni még akkor is, ha olyanok is bejutnak, akiknek a listával szemben esélyük sem lehetett volna.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

UTOLSÓ VICCELŐDÉS

Alkalmi pár a hotelszobában meghittén szeretkezik, amikor megszólal a szöszi:

– Van egy kis gond. AIDS-es vagyok...

Srác: Én is...

Szöszi: Csak vicceltem...

Srác: Többet nem fogsz!

FELHÁBORÍTÓ

Felszáll egy cowboy a vonatra. Bemegy egy fülkébe, ahol egy elegáns városi dáma ül egyedül. Udvariasan biccent, majd megkérdezi, szabad-e a hely.

– Ne haragudjon, de nem szeretnék magával egy kocsiiban utazni! – szól arrogánsan a dáma – irtózom maguktól, cowboyoktól. Azt hallottam, hogy mindenféle szexuális aberrációban szenvednek, állandóan birkákat, malacokat meg csirkéket molesztálnak!

Erre a cowboy: Hol hallott ekkora marhaságot? Még hogy csirkéket...?!

Balogh Attila